

[Erik Eriksen.]

kunne sige, at drøftelserne i vid udstrækning foregår på grundlag af det ærede medlem hr. Axel Kristensens forslag. Jeg har også tidligere peget på, at oppositionen fremsatte forslag til en fuldstændig afskaffelse af grundstigningskyllden, medens regeringen nøjes med at henvise til udvalg. Fri-gørelsesafgiftsforslag har jeg også omtalt i går. Kan man så sige, at vi ikke har været med til noget positivt arbejde?

Sandheden er vel, at arbejdet i denne landbokommission — det må jeg også lige nævne — det sidste år har været af en sådan art, at jeg har lov at sige, at det vistnok, så vidt jeg er orienteret, må siges at bekræfte min påstand om et manglende initiativ hos regeringen. Så vidt jeg er orienteret vedrørende landbokommissionen, er det eneste område, som man har arbejdet med, vort forslag om en decentralisering af jordlovenes administration og om oprettelse af jordbrugsnævn med større lokal indflydelse. Der er i øjeblikket, siger man til mig, ikke nogen udsigt til, at der kommer noget ud af disse forhandlinger, fordi det synes, som om regeringen ikke er interesseret i at skabe forudsætningerne for, at denne nydannelse kan komme til at virke efter sin hensigt. Der har ikke engang været så meget som en strukturdebat i kommissionen. Kan man så efter dette sige, at det er regeringen, der har initiativet?

Jeg skal også gøre et par bemærkninger om et andet forhold. Jeg tænker på det radikale parti, der nu har fremsat sin stærke erklæring om, at man går til valg på ønsket og kravet om at få et flertal sammen med socialdemokratiet. Jeg var jo i går noget inde på, hvad der så kan komme til at foreligge med hensyn til regeringsdannelse, og jeg tror, jeg brugte det udtryk, at der var visse væртеgn i det radikale parti. Jeg nævnte, at jeg fra partiets landsmøde navnlig havde hæftet mig ved et forslag, der blev stillet, og som betød, at partiet efter valget skulle have lov til at stå fuldkommen frit og således åbne mulighed for andre regeringsdannelse end den radikal-socialdemokratiske. Jeg sagde, at dette forslag havde fået et stort antal stemmer efter referaterne at dømme, og jeg har også lagt mærke til, at dette forslag blev imødegået af de to tidligere medlemmer hr. Jørgen Jørgensen

og hr. Bertel Dahlgaard. Jeg forstår jo, at disse gamle træer stadig kaster deres skygge ind over ungsloven.

Jeg har noteret et andet væртеgn. Jeg har navnlig glædet mig over valget af den nye radikale landsformand, direktør Søren Bjerregaard fra Århus. Jeg gør det, fordi man i den udmærkede bog, som hr. Tage Kaarsted har udsendt, og som hedder „Regeringskrisen i 1957“, kan læse, at den nye radikale landsformand var frisindet nok til at kunne tænke sig at acceptere en venstre-konservativ regering i 1957.

Jeg siger, at det er dog et væртеgn, at et flertal inden for det radikale parti går hen og vælger denne mand til formand, skønt han — det er jeg jo nok klar over — ikke var anbefalet af hovedbestyrelsen. Der ligger dog en politisk tanke heri; der må også ligge et politisk motiv. Jeg er helt overbevist om, at stærke kræfter i det radikale venstre ikke fortsat kan acceptere den gamle linje om, som jeg sagde i går, hvem man kan lide, og hvem man ikke kan lide. Jeg er helt overbevist om, at der er folk på vej, der i stedet for spørger: hvilken politik skal vi føre?

Der er også talt om valgudsigterne, men jeg tror nok, man skal være meget varsom med at spå, når det drejer sig om politik. Hvis jeg skal tro det ærede medlem hr. K. B. Andersen, er der en sejrssikkerhed, som jeg aldrig har oplevet mage til før, på socialdemokratiets bænke; det samme oplevede vi forud for folkeafstemningen om jordlovene, men når vi tænker tilbage på dengang, var der så ikke en lille smule pralende selvsikkerhed? Og selv om man nu gør sit bedste for at glemme den afstemning, er der vel alligevel ikke tvivl om, at der er tænkende socialdemokrater, som siger, at det var en lære, de fik, og som vil ræsonnere noget i retning af, at det er ikke nok at have et spinkelt flertal i folketinget, når dette flertal ikke har tilslutning i befolkningen.

Den højtærede handelsminister var i formiddags inde på betragtninger over den fare, der ville opstå, hvis valget gav et rent socialistisk flertal her i tinget, og den højtærede minister mente ikke, at venstre og det konservative folkeparti i så henseende var i stand til at afværge nogen fare; det kunne kun de radikale, sagde ministeren.